

[Formanden.]

ning med tilhørende Regnskab for Regnskabsaaret fra 1. April 1935 til 31. Marts 1936 (29de Regnskabsaar), hvoraf Eksemplarer er omdelt.

Sagen vil i Aar blive behandlet først i Landstinget.

Jeg har modtaget tre Henvendelser fra Repræsentanter for midtjyske Kredse af „Kvindernes internationale Liga for Fred og Frihed“, „Dansk Freds- og Folkeforbundsforening“ og Forbundet for „Aldrig mere Krig“, samlet til Forhandlingsmøde i Viborg den 20. September d. A. om 1) Udsendelse af et nyt Cirkulære om Undervisning i Historie i Folkeskolen til Afløsning af Cirkulære af 6. April 1900, 2) Fremsettelse og Vedtagelse af et Lovforslag om en Omordning af Landets Militærvæsen, samt 3) at det internationale Hjælpeprog Esperanto bør ligestilles med andre Fag i Aftenskolen.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1937 til 31. Marts 1938.

Forhandlingerne genoptoges.

Udenrigsministeren (P. Munch): I Ordførertalerne under denne Finanslovdebatt har de handelspolitiske Spørgsmaal været berørt, men mere i Forbigaaende. Derimod udviklede der sig i Fredags en større Drøftelse af disse Spørgsmaal her i Tinget, og jeg har derfor ment, det var hensigtsmæssigt i Dag at tage Ordet for at udtale mig derom, men tillige, at det er rigtigt at holde mig til dette bestemte Emne og derigennem søge at bidrage til, at den Drøftelse, vi skal have deraf, kan blive saa samlet som muligt.

Under Forhandlingerne derom synes det nu som saa tit, at Interessen har knyttet sig først og fremmest til Vanskelighederne ved Gennemførelse af de Tillægskontingenter for Landbrugsvarer, for hvilke der skabtes Mulighed ved Overenskomsten med Tyskland den 31. Januar i Aar. Jeg sagde dengang, at Tillægskontingenter og Grundkontingenter ikke var det samme. Grundkontingenterne maatte betragtes som nogenlunde sikre, Tillægskontingenterne var paa Forhaand usikre, deres mere eller mindre fuldstændige Gennemførelse i Aarets Løb afhængig af en Række Forhold, hvorover danske Myndigheder paa Forhaand ikke kunde siges

at være Herrer. Det var dengang vanskeligt at faa Ørenlyd for den Opfattelse; man samlede sig om Kravet om, at Tillægskontingenterne skulde udnyttes fuldt ud, som en Art Slagord, og man havde en Forestilling om, at dette maatte være let at naa, og hvis det ikke i Aarets Løb naaedes, maatte det bero paa en eller anden Art Vrangvillighed fra Regeringens Side. Over for dette maatte jeg svare dengang, at de var nu engang ikke sikre, og at det ikke kunde nytte noget, at vi lukkede Øjnene for Vanskelighederne, men jeg føjede til, at jeg for min Del vilde gøre, hvad jeg kunde, for at de blev udnyttet i videst muligt Omfang. Jeg kan sige, naar jeg ser tilbage paa den forløbne Tid, at i Overensstemmelse med dette Tilsagn er der handlet og handlet ikke blot for mit Vedkommende, men for den samlede Regerings Vedkommende.

Den ærede Ordfører for Partiet Venstre, det ærede Medlem Hr. Brorsen, sagde her i sine forskellige Indlæg, at Regeringen havde siddet stille og set, at det udviklede sig saaledes, at Indkøbene ikke i tilfredsstillende Grad fulgte med vore Salg, men Regeringen fandt sig i det, gjorde ingenting. Jeg maa svare dertil, at denne Opfattelse er urigtig. Lige fra først af udstedtes der efter nøje Beregninger, hvori tyske og danske Forhandlere deltog, og hvori vore Erhverv var repræsenteret, Attester paa Tyskland i saadan Mængde, at man regnede med, det vilde være fuldt ud tilstrækkeligt. Det kunde ikke lade sig gøre paa en Maaned eller to at konstatere, om der vilde opstaa Vanskeligheder. Fra Importørernes Side, som hele Tiden havde hævdet, at Udnyttelsen af Atterne ikke vilde blive vanskelig, fremhævedes det, saa snart der viste sig en vis Tilbageholdenhed, at Indkøbene meget vel vilde kunne gennemføres, naar man blot gav Tid, at det var for hastigt i en vis Forstand, at den store Udvidelse var kommet, til at man rent øjeblikkeligt kunde indrette sig derpaa, men i Løbet af nogen Tid vilde det ske. Imidlertid, da første Periode løb ud omkring 1. Maj, var det vor Opfattelse, at en under Forhandlingerne, i hvert Fald fra mange Sider, ikke paaregnet Træghed med Hensyn til Udnyttelsen af Atterne havde vist sig. Under de Overvejelser, som da fandt Sted, ogsaa med Tyskerne, enedes man derfor om at søge Udnyttelsen af Attester fremskyndet derved, at der for 2den Periode blev stillet til Raadighed en større Andel af Aarets samlede Attestbeløb end det, der svarede til selve dette Tidsrum.

Den ærede Ordfører for Det konservä-